

У МЕНЕ ВСЕ

ДОБРЕ,

А В

ТЕБЕ?

Vivat
ВИДАВНИЦТВО

Камілла Теран

Camille Pagán

I'M FINE
AND NEITHER
ARE YOU

Камілла Теран

У МЕНЕ ВСЕ
ДОБРЕ,
А В ТЕБЕ?

Харків

Vivat
ВИДАВНИЦТВО

2022

УДК 821.111(73)
П23

Серія «Художня література»

This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Synopsis Literary Agency

Перекладено за виданням:
I'm Fine and Neither Are You / Camille Pagán. —
Seattle : Lake Union Publishing, 2019. — 272 S.

Переклад з англійської *Дарії Каркунової, Ігоря Возняка*

Дизайнер обкладинки *Марія Глушко*

- Пеґан К.**
П23 У мене все добре, а в тебе? / Камілла Пеґан ; пер. з англ.
Д. Каркунової, І. Возняка. — Х. : Віват, 2022. — 320 с. —
(Серія «Художня література»), ISBN 978-966-942-826-4).
ISBN 978-966-982-696-1 (укр.)
ISBN 978-154-204-255-0 (англ.)

Дружина, мати, годувальниця — на Пенелопі тримається все, і, здається, вона на межі. Натомість її подруга Дженні ідеальна в усьому, як відретушоване фото в соцмережі. Пенелопа потайки заздрить і мріє бути бодай трохи схожою на подругу. Аж раптом одного дня Дженні помирає від передозування ліками. Що це: самогубство, нещасний випадок? Чи, може, причиною є щось, що досконала жінка так ретельно приховувала за ширмою вигаданого життя? Пенелопа має дізнатися, якою насправді була Дженні, і нарешті розібратися з проблемами у власних стосунках. Вони із чоловіком вирішують написати, що хотіли б змінити одне в одному, і при цьому обіцяють бути чесними. Та інколи чесність може зруйнувати все...

УДК 821.111(73)

ISBN 978-966-942-826-4 (серии)
ISBN 978-966-982-869-9 (PDF)
ISBN 978-154-204-255-0 (англ.)

© Camille Pagán, 2019
© ТОВ «Видавництво “Віват”», ви-
дання українською мовою, 2022

*Присвячую жінкам у моєму житті:
Пем К. Салліван і Жанетт Сунадхар*

Розділ 1

Ой, скільки ж помилок я накоїла! Хоча першого разу то була й не помилка, а радше одна ефемерна ідея: вона забралася мені в голову і, наче інфекція, пустила там своє кляте коріння. Щойно я всілася на унітаз і думала-гадала, що маю сьогодні зробити й чому не зробила усе те ще вчора, — аж раптом одна думка затьмарила геть усе.

Я хочу втекти звідси.

Певно, її, цю думку, викликала світлина, яку я вгледіла у своєму телефоні хвилину тому. Моя подруга з коледжу, вкотре побувавши у відпустці, виклала в соцмережі свої засипані піском пальчики ніг з дивним педикюром — і все це на тлі безмежного Карибського моря. Якийсь роман лежав у неї на колінах обкладинкою догори, щоб можна було прочитати назву (а ще й повернути увагу до тих її засмаглих підкачаних ніжок). Підпис під світлиною сповіщав, що курортний служба щойно приніс їй коктейль — той самий коктейль, якого вона й тримала вільною від книжки рукою.

Я зиркнула на свої ноги, але вони були не так засмагли, як плямисті від сонця. Колись я читала, що материнство — це ніби служба порятунку: спершу надінь кисневу маску на себе, а вже потім рятуй інших. На

превеликий жаль, цієї миті жоден сонцезахисний крем не витягне мене з прірви.

Але гаряче бажання опинитися деінде спричинила, певно, не так заздрість, як поведінка мого молодшого; крізь сантиметрову щілину між дверима та одвірком туалетної кімнати лунало його розпачливе: «Матусю! Мамо! Матууууусю!»

— Майлзе, невже ви не дасте мені бодай хвилину спокою?!

У відповідь на це риторичне запитання я завжди чула: «Ні!» — і так буде ще принаймні наступні дванадцять років та два місяці (звісно, я кажу наздогад).

— Піди спробуй розбудити тата.

Ручка дверей крутнулась. Двері розчинилися навстіж, і на порозі виник мій син — руки в боки, кулаки міцно стиснуті на худих стегнах. На його обличчі панували водночас достиглий гнів і відверте задоволення від того, що можна накапати на старшу сестру.

— Стіві назвала мене пом'ятою какавелькою! — стрілив він.

Так і сидючи на унітазі, я відвернулась і притулила підборіддя до плеча, щоб придушити сміх. Зрештою заспокоїлась і підвела очі на сина.

— Це було неправильно з її боку. Як я вчила реагувати, коли хтось тебе ображає?

— Добряче вчидити йому? — відповів Майлз з усмішкою маленького янголятка.

— Сонечко, якщо ти так зробиш і скажеш іншим, що це я тебе такого навчила, тобі доведеться жити з Булочкою все своє життя.

Його обличчя миттєво зморщилось, і він зарюм-сав. Хоча моїй свекрусі Рії більше подобалось лагідно

називати себе Булочкою, аніж бабусею, та щораз, коли їй припікало бачити дітей, вона не давала їм продишу. Бо одна річ — шестирічне маля, і зовсім інша — моя емоційно нестабільна свекруха з розладом особистості, і сльози Майлза мені про це нагадали.

— Ох, сонечко, припини. Просто не зважай на Стіві, — порадила я, мабуть, у чотирьохсотий раз, наче саме сьогодні це могло спрацювати. — І сходи насип собі мюслі.

— Я хочу вафель, — відповів він, хлюпнувши носом.

Його червоні від обурення щоки були посмуговані сльозами. Я хотіла підтягнути його до себе та обійняти, але ж я досі не підтерлась.

Натомість Майлз вислизнув з ванної кімнати, залишивши двері відчиненими навстіж. Дотягнутись до ручки я не могла, тому швидко закрутилася в пошуках туалетного паперу. Мої пальці намацали картон — це було все, що залишилось від рулону. Кошик поряд з унітазом також виявився порожнім.

Потрібно послати когось у підземелля (так діти називали підвал) за туалетним папером.

— Майлзе! — крикнула я. — Бігом сюди!

Тиша як у вусі.

Я вирішила покликати мою доньку: «Стіві!.. Стіві?»

Теж ані звуку. Я вже приготувалася ризикнути й вискочити до нібито пустої вітальні, коли у дверях з'явився Санджай.

— Фу, що це тут здохло? — спитав він, морщаючи носа.

«Романтика», — подумала я. Проте, стиснувши губи, я повернулась і натиснула на кнопку зливу. Вода хлинула потоком, хлюпаючи навсбіч. І нащо те біде, якщо твоєї сантехніці десять років?

— І тобі доброго ранку. Будь ласка, принеси мені туалетний папір.

Санджай похитав головою, на якій не видніло жодної сивої волосини. Йому вже тридцять дев'ять, але його живіт так само підтягнутий, як і шістнадцять років тому, коли ми познайомились. Смаглява шкіра теж так само гладенька і без зморщок, як і колись. Лише темні півмісяці під очима натякали на низку розчарувань дорослого чоловіка.

— Учора ми витратили останній рулон.

Я зиркнула на нього:

— І ти вирішив мені про це сказати лише сьогодні зранку? Я б сходила до крамниці, перш ніж будити дітей.

— Пенелопо, я казав тобі про це ще того тижня.

Санджай назвав мене повним іменем, і це свідчило, що він роздратований не на жарт.

— Пам'ятаєш? — провадив він далі.

Але я не пам'ятала.

— Я не зміг тобі нагадати про це вчора, бо ти відключилася о дев'ятій вечора.

Так, так, справді, адже в ніч позавчора я не спала до другої, замінюючи постільну білизну Майлзу, бо він обмочився. А за ніч перед тим я биту годину свердлила очима стелю і думала — чи не спричинить мезотеліому¹ той підозрілий матеріал, який створював враження, ніби ми щонаочі спимо просто неба, за два метри від місяця? Це «стеля-попкорн», похвалився наш ріелтор, коли ми купували будинок. Санджай купив маску, розприскувач та спеціальний скребок, яким спробував відтерти кляте «небо», але, простоявши на драбині з відки-

¹ Злоякісна пухлина. (Тут і далі прим. пер.)

нутою назад шиєю хвилин вісім, вирішив капітулювати. Я знайшла номер телефону одного хлопця, який займався саме стінами й начебто міг розв'язати проблему. Хто тільки за це не брався — хлопець, що латає дах, і той, що допомагає з подвір'ям, і навіть дівчинка-маляр — усе марно. Минуло вже чотири роки, відколи ми отримали номер того «чарівника», і Санджай регулярно клявся, що йому зателефонує — я ж принципово відмовилась телефонувати сама. І тепер, коли я прокидаюся, то час від часу знаходжу на ліжку шматки штукатурки.

Поки я отак міркувала, Санджай утік. Я вже збиралась смачно вилаятись (тихенько, щоб діти не почули), коли він повернувся і шпурнув мені пакунок дитячих вологих серветок.

— Тримай, — сказав він.

Та кляті серветки пролетіли повз мене й бахнулися в завісу для душі.

Я потягнулась за ними, навіть не намагаючись прикритися. Можливо, через це ми навряд чи скоро виконуватимемо подружній обов'язок. Утім, він бачив, як я народжувала, і в нас навіть вийшло зачати другу дитину, тому...

— Але ж їх не можна змивати в унітаз! — зауважила я.

— Але вони більш гігієнічні, аніж туалетний папір.

Підтверджено дослідженнями.

Отаким він, Санджай Лагарі Кар — святий покровитель нікому не потрібних дрібниць.

— Дякую, — сказала я.

Він стеновав плечима. Потім кинув одяг на вішак і поліз у душ.

Якусь мить я похмуро дивилась на душову завісу, а потім глянула на телефон, який лежав біля мене на

підлозі. У мене лишались якісь сімнадцять хвилин на те, щоб зробити і спакувати дітям ланч у дорогу, потім самій вдягнутись, причепуритись та вибігти з дому... «І так усе життя», — майнула ганебна думка, перш ніж я прогнала її з голови.

Ще я хотіла швиденько сполоснутись, але тепер мені треба було змиритися з тим, що Санджай пробуде в душі весь той недовгий час, який у мене залишився — або, в іншому разі, слухати його буркотання, як тоді, коли я натякнула, щоб він лишив хоч трохи води в озері Мічиган.

Я обрала перше й поквапилась до спальні, де різко надягнула сукню. Санджай ввійшов у кімнату саме тоді, коли я вже розтягнула м'яз у плечі, намагаючись застібнути блискавку на спині. Він був у рушнику і щось мугикав під носа.

— Який у мене вигляд? — поцікавилась я. У мене була зустріч із керівницею Йоландою о дев'ятій ранку, і треба було вибирати між сукнею та офіційним костюмом зі штанами.

Він щойно сів на ліжко й подивився на мене знизу вгору. «Просто чудово», — сказав потім. Проте мені вдалося, що його погляд не здійснювався вище за мої коліна.

Я зітхнула. Моя найкраща подруга Дженні казала, що Санджай — наче моя третя дитина, і навіть називала його «третім». Якби це був хтось інший, окрім Дженні, я напевне образилася б. Звісно, ніхто, крім неї, і не знав, що я інколи почувалась так, ніби мій чоловік — справді моє третє та найменш лагідне дитинча. Тепер і я стала називати його третім, утім лише коли говорила з Дженні.

Хай там як, її чоловік Метт теж не був ідеалом. Свого часу я росла без матері, а батько більше був на роботі, аніж зі мною, тож навряд чи тепер я витерпіла б постійні

чоловікові відрядження. Але Дженні, за її словами, дуже сильно любила Метта і, хоч іноді й почувалася покинутою, усе одно ладна була миритись, що його часто немає вдома. Я мала подругу, з якою ділилась усім, а однією з найбільших переваг нашої дружби була можливість окинути поглядом життя іншої людини. І це, своєю чергою, нагадувало, що все кепське в моєму житті було додатком до мого вибору, зробленого раз і назавжди, а цей вибір таки переважав інші варіанти.

Хоча, якщо чесно, я інколи таки замислювалась, який варіант кращий. Шлюбу Дженні можна було б позаздрити з усіх боків, і головною (але не єдиною) перевагою було те, що їй не потрібно щоранку летіти на роботу — адже Метт заробляв силу-силенну грошей. Дженні теж заробляла чимало: її «скромний вебсайт» став справжньою золотою жилою, але для неї це не було нагальним питанням. Вона ніколи не говорила цього, та я була впевнена, що, на відміну від мене, Дженні не почуватиметься так, мовби стіни її великого та гарно оздобленого будинку звужуються навколо неї, і навряд чи її кумедно слухняна донька Сесілія намагалась зіпсувати всі радощі матусиного життя. Мені було добре відомо, що Дженні не поглядає через стіл на Метта (який не жує курячі нагетси, роззявивши рота і водночас гортаючи стрічку новин у телефоні) і вона не губиться в здогадах, куди подівся той розумний і культурний чоловік, за якого вона колись виходила.

Я точно це знала — насамперед через те, що Дженні ніколи не подає курячі нагетси на вечерю.

(А ще ж вони постійно займаються сексом!)

Насправді не треба тікати звідси — заспокоювала я себе, забігаючи на кухню, щоб зробити дітям бутер-

броди в школу. Так, у мене було досить кепське дитинство і нині я маю насолоджуватись усім цим — повна сім'я та будинок поблизу гарної школи в тихій глушині Середнього Заходу, — та все одно інколи ностальгую, пригадуючи наші із Санджаєм пасторальні часи в Брукліні, без турбот і без дітей. Також я розуміла, як мені пощастило з обома дітлахами: які вони здорові й слухняні, звісно, порівняно з іншими. Наша сусідка Лоррі, яка дозволяла собі заходити в наш дім частіше, аніж я про це знала («Просто хотіла привітатися!» — заявляла вона, а я аж удзюрювалась від шоку, що та дівчина, яку я колись помилково сприйняла за подругу, розляглась на моєму дивані), виховує свою дитину сама. Не можу збагнути, як їй це вдається.

Щоправда, мій батько теж виховував нас сам, коли мати вирішила, що не створена для сімейного життя. Але ж він знав, що мені можна довірити тримати оборону вдома — годувати малого брата Ніка, пеленати та доглядати його, — поки татусь заробляє гроші. А Лоррі мала тільки доньку Олівію: вона здавалась абсолютно нормальною дитиною, аж поки ти не розумів, що її надмічні обійми були лише першим пунктом підступного плану, де головним було вчепитися в тебе зубами й замордувати. Тому я свідомо зробила зусилля не жалітися Лоррі на бої без правил між Майлзом та Стіві на батуті із сіткою в нас на задньому підвір'ї, а також не бурчати на Санджая, який був щиро переконаний, що висмикнути пожужмлений одяг із сушарки та заштовхати його до шафи означає «розвісити білизну».

Та все ж таки. Я чудово усвідомлювала, що в моєму майже чудовому житті на одне моє щасливе везіння припадало три провальних спроби. Я покинула Бруклін,

промінявши улюблену, але низькооплачувану роботу редактора на прибутковішу посаду у відділі розвитку одного з престижних університетів Середнього Заходу; у тому самому закладі Санджай провчився півтора семестру на медичному факультеті, поки не втямив, що насправді не хоче бути лікарем (а саме на це я йому натякала ще за кілька років до того, як він починав не-дешеву підготовчу програму).

Коли стало зрозуміло, що повернутись до Нью-Йорка з двома дітьми ми будемо здатні лише в тому разі, якщо продамо нирку на чорному ринку, я взялася до ретельних пошуків пристойного району та школи в нашому містечку. У бажаному кварталі мені сподобався цей єдиний будинок, і нині двадцять дев'ять відсотків моєї зарплатні після вирахування податків іде на виплату іпотеки. (Санджай нарешті теж почав отримувати зарплатню за музичні огляди й статті, але я переконала його, що ці кошти краще долучити до наших малокровних заощаджень на майбутнє, аніж витратити на будинок.)

Ці рішення давали свої плоди. Стіві ходила на потрібні їй курси читання. У них із Майлзом був гарний зелений двір. Санджай здебільшого залишався безробітним, однак це не увігнало нас у злидні — радше це можна назвати скромним достатком. А головним плюсом було знайомство з Дженні, яке зробило моє провінційне існування значно терпимішим.

Я кохала чоловіка. Я любила своїх дітей. Мені в принципі подобалось моє життя.

Але я до біса втомилася.

Мабуть, саме через це того червневого ранку, коли загорнутий у рушник Санджай спроквола гортав стрічку на телефоні, а я метушилася як навіжена, підкручуючи

собі вії, засовуючи овочеві палички в коробочки для дитячого обіду та застібуючи рюкзаки двох лінивців у вбранні людей, — саме тоді я дозволила собі маленьку, але, як виявилось потім, жахливу слабкість.

Я зізналася сама собі, що тієї миті я справді хотіла втекти.

Розділ 2

Шістнадцять років тому ми із Санджаєм зустрілись завдяки *Hudson* — цей глянцевиий журнал давно здох, але тоді це було улюблене дитя журналів *Harper's* та *Vanity Fair*. Я працювала молодшою редакторкою приблизно рік, коли на посаду асистента музичного редактора прийшов Санджай. Взаємне тяжіння виникло з першого погляду — я досі згадую ту іскру, що промайнула, коли наші очі вперше зустрілися. Нас представили одне одному, і потім він неквапливо пішов собі спокійною та впевненою ходою далі у справах, а у мене в животі довго щось трепетало.

За кілька місяців ми вже ходили на побачення. Ми вважали одне одного ідеальними партнерами й щиро дивувались, чому не зустрілися раніше. І вдвох мріяли стати письменниками: я хотіла писати книжки для дітей, а він — про музику. Хотіли одного дня створити щасливішу сім'ю, ніж ті, у яких ми зросли. Ми говорили годинами, після чого насолоджувались мовчанням, а ще ми чудово подорожували разом і всі суперечки розв'язували дуже швидко — у ліжку.

Але після двох років стосунків я раптом вирішила, що не готова до шлюбу — насправді це означало: «Мені

лише двадцять п'ять, і ці стосунки такі серйозні, що аж лячно». Тієї самої хвилини, коли я розійшлась із ним, я знала, що це неправильно, однак вороття вже не було, і я заборонила собі думати про те, що припустилася помилки. Ми були замолоді, щоб обирати партнера на все життя, та й, напевно, він рано чи пізно розірвав би наші взаємини сам. Хіба це не було краще — випередити його та впоратись із втратою на моїх умовах?

Я повторювала собі це протягом наступних кількох років. Спочатку довела сама собі, що не готова до серйозних стосунків, бо ходила на побачення бозна з ким: як не лузер, то якийсь телепень. Одного разу я завела напівсерйозні стосунки з наркоманом, який любив мене навіть більше за травку й усе хотів дізнатись, чому ж я відмовляюсь відповідати взаємністю. Урешті-решт я сказала, що не люблю його, і весь наступний рік була самотня. Ось тоді я зрозуміла, що жити без Санджая значно гірше, ніж боятися, що він от-от мене покине. Я справді припустилася помилки — певно, найбільшої в моєму житті, однак було вже запізно.

Санджай звільнився з журналу *Hudson* за пів року до нашого розриву. Через друзів я дізналась, що він досі ходить в асистентах якогось історика з Колумбійського університету й додатково пописує якісь статті. Ще я дізналася, що він досі в Брукліні, хіба що переїхав з Гарлему до Грінпойнту¹, відтак завів стосунки з дівчиною індійського походження (закладаюся, то було справжнє кохання, хоч би там що заперечували наші спільні друзі, утішаючи мене).

¹ Гарлем та Грінпойнт — райони Нью-Йорка, США.

Ми зіткнулись із Санджаєм одного дощового вересневого вечора на виході з його улюбленої книжкової крамниці в районі Іст-Віллідж. Можна сказати, що зустріч сталася випадково, але насправді це було не так. Час від часу після роботи або навіть коли мала справи, я потурала своїй слабкості й блукала його улюбленими шляхами. Утім я справді не очікувала побачити Санджая — у всякому разі, не того звичайнісінького п'ятничного вечора. Та сталося як сталося: коли я підходила до крамниці, він саме вийшов звідти.

Пам'ятаю, тоді я подумала, що очі мене обманюють. Хіба міг цей високий чоловік у темних джинсах та вельветовій куртці бути Санджаєм? Звісно, це хтось інший, дуже худорлявий і безперечно красивий. Може, це лише в моїй голові? Певно, треба швидко заховатися під парасольку та поспішити далі вулицею, щоб не видатися шпигункою (хоч я нею саме і була тієї миті).

А потім він покликав мене:

— Пенні!

Ми зирнулися, і я зніяковіло всміхнулась.

— Привіт, — сказали ми одночасно. І так само разом засміялись.

Він тримав у руці книжку в паперовому згортку та помахав нею, запрошуючи підійти. Склавши парасольку, я пірнула під навіс книжкової крамниці. Періщило так, що перед нами з даху падала ціла стіна води. Ми мовчки подивились на неї, перш ніж почати розмову.

— Як ти? — запитав він.

— Скучила за тобою, — не стала брехати я.

— Я теж.

Санджай ніби засоромився, однак мені здалось, що я побачила в його очах дещо більше, ніж сором'язливість.

Минуло вже три роки, тож він, найпевніше, уже охолонув до мене. Проте, коли зазирнула йому в очі, я дозволила собі подумати, що, можливо, у нього ще збереглися якісь почуття до мене.

— Хочеш, підемо звідси? Вип'ємо чаю або щось таке? — запропонувала я.

Я справді хотіла цього. Наша випадкова зустріч — це було справжнє кохання з другого погляду. Коли я побачила його на порозі крамниці, то усвідомила, що моє життя ніколи не буде таким, як раніше, — аби лише він узяв мене із собою, хоч би куди йшов.

Кілька секунд він мовчав. Я вже була подумала, що скаже ні, і тоді все — моє серце розірветься.

— Так, ходімо.

Уже за два місяці ми заручились, а за рік одружились. Я ніколи не була прихильницею розкішного весілля, а суперечки з родиною Санджая щодо шести сотень людей, яких планували запросити на церемонію, назавжди відвернули мене від його родичів. Хай там що, скоро ми зажили солодким життям молодят. Знайшли та обставили квартиру, стали влаштовувати вдома вечірки, організували перший спільний День подяки, відкривали разом нові місця — чи то був пуерториканський ресторанчик в одному з кварталів Бронксу, де готували найкращі емпанаділас¹ у Нью-Йорку, а чи місто Мумбаї, куди ми мандрували на свята до родини його батька, — усе це було спільною захопливою пригодою. Згодом шалений ритм значно сповільнився, бо Санджай пішов на підготовчі медичні курси й убивав там усі свої ночі та вихідні, проте саме той період був

¹ У пуерториканській кухні пиріжки з тонкого тіста з м'ясом та овочами.

п'янким та бентежним, повним усіляких можливостей та яскравих перспектив.

Тоді я нізащо не хотіла б тікати від свого життя.

Я їхала в автівці на роботу й міркувала про своє життя, коли водій позаду посигналив мов скажений. Я відігнала думки й побачила, що авто ледь-ледь винесло за межі моєї смуги. Це була дрібниця порівняно з тим випадком, коли мене завернуло на інший бік дороги, бо я тоді листувалася за кермом. Та й порівняно з тими випадками, коли я уявляла, як займаюся брутальним сексом з незнайомцем (я думала про це не раз — або коли їхала на роботу, або вдаючи, що уважно спостерігаю за новими па Стіві в її балетній студії).

Водій, котрий їхав позаду, перелаштувався в інший ряд і показав мені середній палець. Завжди готова продемонструвати свій чорний пояс із пасивної агресії, я підняла руку в глузливому королівському привітанні та, натиснувши на газ, промчала повз нього.

Наш офіс розташований одразу за медичним корпусом університету, і їхати до нього від дому не дуже довго — від легких дванадцяти до нестерпних двадцяти хвилин (залежно від того, коли саме вирушити й скільки заторів на шляху). Санджай постійно радив мені їздити на велосипеді: так швидше та корисніше для здоров'я, аргументував він. І, певно, мав рацію, та я боялась керувати двоколісним транспортом і не хотіла давати моєму чоловікові шанс переспати з іншою жінкою, щойно мене розплющить якийсь вантажний автомобіль.

«Яке щастя, що в мене є робота», — нагадала я собі, поки панічно кружляла паркувальним майданчиком

для працівників компанії. Навіть зранку, о восьмій тридцять дві, єдиними вільними для паркування залишились місця для електромобілів. Я втиснула мого газового ненажеру на одне з таких і нашкрябала записку на папері, у якій пояснювала, що марно об'їхала весь майданчик, шукаючи місце для автівки, тож мушу залишити її тут, адже маю зустріч на дев'яту ранку.

«Яке щастя, що в мене є авто», — подумала я, та саме тієї миті, коли підняла двірник лобового скла, щоб закріпити записку, частина двірника відвалилась. Я зітхнула, підняла з асфальту гумову смужку й закинула під капот. Розберусь із цим... «Завтра!» — подумала я, згадуючи казку, яку читала Майлзові та Стіві напередодні, «Квак і Жаб»¹. Так, я зроблю це завтра!

Коли була дитиною, книжки завжди занурювали мене в інший світ, і я була від цього в захваті. І хоч я стала дорослою, ця магія досі не вивітрилась. Квак і Жаб залишилися моїми улюбленими героями дитячих книжок. Дженні теж їх обожнювала. І не дивно, бо вона, безсумнівно, була для мене Кваком, а я відповідно — Жабом. Саме з її сайту «Гожі штучки» я й поцупила ідею регулярно нагадувати собі, яка я щаслива, і не звертати уваги на всілякі дурниці.

Тиждень тому, коли Метт завівся в чергове відрядження, Дженні написала на сайті, що чекає, не дочекається його повернення. Проте до цього жалісного посту вона прикріпила смішні світлини — як вона перед дзеркалом проклинає свою тупість, бо згаяла юні

¹ «Квак і Жаб» — серія дитячих книжок 1970—1979 рр. американського письменника Арнольда Лобела про дружбу двох жабенят: веселуна Квака та серйозного Жаба.

роки, користуючись дитячими маслами, а не сонцезахисним кремом.

Там само Дженні зізнавалась, що завжди хвилюється, бо місця собі не знаходить, залишаючись надовго на самоті. Проте саме ці клятві поїздки, кожна мінімум на пів місяця, до яких Метта змушує його клята посада в тій самій невеличкій венчурній фірмі — о, як Дженні вдячна за них, велике спасибі, — вони ж мають і позитивний бік. Вона зауважила, що найкращі ідеї надходять до неї саме завдяки, цитую, «духовному простору, який виникає, коли залишаєшся сам-один».

У мене, навпаки, інша біда. Тепер, коли Санджай працював з дому (і я маю це визнати, він справді почав працювати), єдиний час, який я могла провести сама із собою, був хіба що за кермом автівки. І все ж таки ідея була непогана: практика вдячності давала як мінімум непогані результати. І в такі дні, як цей, мені треба було вигадувати собі певну розумну причину, через яку нормальна людина мала витягти себе з ліжка від самого рання та провести весь день, задовольняючи потреби інших, а потім починати все це знову і знову.

Це була праця з любові. Ну, або щось на кшталт того.

— Доброго ранку, Пенні!

Не встигла я ввімкнути комп'ютер, як до мого кабінету ввірвався Расс. Варто зазначити, що мати власне службове приміщення — хоч і без вікон та завбільшки з коробку для взуття, — це вже велика розкіш. Надто починаєш його цінувати після того, як поширилися плітки, що скоро ми всі працюватимемо пліч-о-пліч за довгими столами. Університет повідомляє, це для

«покращення співпраці», але всі розуміють, що це вигадка, щоб пом'якшити гірку правду про скорочення фінансування.

Хай там як, у моїй криївці є двері, і я хотіла б, щоб Расс у них стукав, перш ніж увійти.

— Я не хотів тебе налякати, — сказав він, уможовчуючись на краєчку мого столу.

— Хто сказав, що я злякалась? — зауважила я та показала очима на стілець напроти.

— Це малюк тобі вночі не давав спати? — запитав він, дивлячись на мене згори вниз.

Я ніколи не розуміла, як людина, котра тренується в залі годинами, не здогадується приділити кілька хвилин своєму волоссю в носі. Расс був співдиректором відділу медичного розвитку — посада, яку він сам собі й вигадав після того, як виступив проти мого призначення на посаду директора. Однак він мав гострий розум та навчив мене мистецтву закриття проблемних благодійних дотацій для університетської лікарні та медичної школи. Навзамін я ставилася досить поблажливо до його блюзнірства, хоча, може, й дарма.

— Йому шість, Рассе. Тому заспокойся, він дає мені спати, — відрізала я, попри те що мій колишній чемпіон з міцного сну (таким він був у немовлячому віці) нині справжній сновида, який при звичаївся дзюркотати в ліжку.

Санджаю здавалось, це через те, що я занадто няньчуся з Майлзом. Він сказав, що я створила систему захоплення, у якій наш малий отримував увагу та розраду взаємін на цілковите знищення мого сну (яким я могла б насолодитись у спокійних умовах). Але я не уявляла, що робити — не можу ж я зачинити його в кімнаті, щоб

він крутився на мокрих простирадлах до самого ранку. А Санджай спить так міцно, що я, поки він розбурхався до більш-менш свідомого стану, вже абсолютно бадьора вкладаю Майлза назад у заново заслано ліжку.

Расс скептично оглянув мене:

— У тебе вигляд, ніби ти втомилася.

Я відкинулась у кріслі, щоб не чути його дихання із запахом кави.

— Ти ж знаєш: коли кажеш таке, ти практично говориш, що хтось має жахливий вигляд? — запитала я.

— Ні, у тебе не жахливий вигляд. Однак скидається на те, що тобі не заважить поспати ніч або й дві десь у готельному номері подалі від твоїх дітей.

Я навіть не збиралась підкреслювати, який недоречний був його останній коментар.

— Я зараз завалена роботою, а ще ж у нас із тобою зустріч на сьогодні. То що сталося?

Расс сплеснув у долоні, і я через силу змусила себе не здригнутись — через хронічне недосипання нерви були як струна.

— Щойно телефонував Джордж Блатнер, — пояснив Расс. — Він приїхав у місто й хоче завтра зранку заскочити до нас, а це означає, що ми маємо підготувати до цього часу план проєкту. Медичні ініціативи, потенційні наслідки, слізлива історія пацієнта — абсолютно все. Я б і сам усе написав, проте я закриваю справу Розенбаума сьогодні. І ти знаєш, що на Адріану не можна покластися.

Справді, Адріана, наш штатний копірайтер, писала одну сторінку кілька днів.

— Я займуся цим, — сказала я свою стандартну фразу для таких випадків, коли з'являлась термінова робота.

— Рак у дітей — це справжня золота жила. Ладен закластися, Блатнер підкине щонайменше тисячу на це. Можеш не дякувати, — вишкірився він.

— Рассел?

— Так, — вичікувально глянув на мене він.

— Будь ласка, зачини двері, як виходитимеш із кабінету.

Отже, на робочі завдання в мене було ще менше часу, аніж я планувала. А на підготовку до наради з моєю керівницею Йоландою — рівно о дев'ятій годині — лишилось буквально кілька хвилин. І все-таки я витягла телефон із сумки й написала Дженні повідомлення:

Будь ласка, покінчи із цим усім за мене.

Зазвичай Дженні відповідала одразу, навіть коли я писала пізно вночі. Однак цього разу її повідомлення надійшло десь через годину.

Не можу, моя радість.

Ну будь ласочка! Обіцяю безкоштовний лате, навіть не один!

У раю лате не вип'єш.

Що ти маєш на увазі?

Тим часом прийшов Расс і звалив мені на стіл ще один неочікуваний проєкт.

Минула година, перш ніж Дженні озвалася знову:

Звільняйся.

Це повідомлення було таке не схоже на стиль Дженні, що я перевірила, чи дивлюсь у правильний чат. Але так, це було її повідомлення.

У всіх бувають кепські дні, нагадала я собі. І відповіла:

Якби ж то.

Ніяких «якби ж то». Якщо ти нещаслива,
вдій щось із цим.

О так, це вже більше схоже на Дженні. Дехто в таких випадках цитує Біблію, а от Дженні завжди виголошує мотиваційні фрази. І все ж таки я не могла з нею погодитись. Зміни — це прерогатива тих людей, котрі не оплачують харчі, будинок і страхування всієї сім'ї. Я вважала, що хто-хто, а Дженні мала це розуміти.

Думаючи, що відповісти, я втупилась у телефон. На заставці бешкетували Стіві та Майлз — це фото зроблене на пляжі під час нашої останньої сімейної відпустки два роки тому.

А таки вона моя подруга й хоче мені найкращого, нагадала я собі. Тому замість відповіді я надіслала один лише символ-сердечко, кинула телефон на стіл і взялася розгрібати проекти.

Однак зосередитись на роботі не вдалося. Раптом уявила себе десь поблизу океану. Цього разу мріяла не про самотню прогулянку, аж ніяк. Я була з усіма ними — Стіві, Майлзом та Санджаєм. У цій мрії мої діти, замість ламати одне одному кінцівки, удвох будували піщану фортецю, а мій чоловік — безжурний і щасливий (може, знайшов собі гарну роботу) — лежав на пляжному рушнику й дивився на мене так, як Метт інколи дивиться на Дженні.

Тим ніжним закоханим поглядом, який я вже давненько не бачила в Санджая.

Розділ 3

Санджай зателефонував мені близько п'ятої вечора. Я саме почала писати проєкт для презентації Блатнеру, завтра зранку він має його побачити. Так, у мене не буде часу віддати його на редагування — ну то й добре, принаймні це вбереже мене від ганебних виправлень моєї керівниці, яка замінить усі іменники на дієслова, щоб зробити текст динамічнішим. Йоланда вважає, що проблему треба чітко окреслити, а розв'язання має бути простим та лаконічним.

— Привіт! Що там у тебе? — відповіла я.

— Просто хотів нагадати, щоб ти забрала дітей сьогодні з літнього табору.

— Дідько!

— Отже, ти забула.

Справді, я часто не можу згадати імені мого батька з усією цією роботою, що вже й говорити про ті події, які Санджай не вважав доречним записати в нашому сімейному календарі.

— Так, забула, — зізналась я. — А ти ніяк не можеш це зробити?

— У мене джемсесія¹.

Коли Санджай був підлітком, він мріяв стати індійським Стіві Рей Воном — саме так, ми навіть назвали доньку в його честь. Не так давно Санджай приєднався до одного музичного гурту, який грає гаражний рок. На мою думку, це була відчайдушна спроба наздогнати юність до того, як йому виповниться сорок.

¹ Музична імпровізація, індивідуальна чи групова.

— Ми ж домовлялись, пам'ятаєш? — озвався Санджай.

Я мало не вибухнула й не відповіла, що занадто зайнята на роботі, щоб звести кінці з кінцями в нашій родині, і не можу пам'ятати про всі його розваги. Потім кинула погляд на ті три рядки презентації, які ось щойно набрала. Якщо піду з роботи о п'ятій, то, враховуючи час на вечерю та вкладання дітей у ліжко, зможу закінчити проєкт не раніше ніж об одинадцятій. Я могла б попросити Расса про допомогу, але він уже, певно, деś грає в гольф. Якщо правильно пам'ятаю, він запланував сьогодні з Йоландою партію на вісімнадцять лунок. І як так виходить, що в усіх є вільний час?

Я вже мало не вилаялася від досади, коли згадала, що цього тижня Сесілія була разом зі Стіві та Майлзом у таборі. Звісно, Дженні забере дітей за мене.

— Яюсь упораюся сама. Чудового відпочинку вам, — сказала я Санджаю.

Мій голос прозвучав уїдливіше, аніж я цього хотіла. Спершу думала вибачитися за це перед чоловіком, та врешті-решт мовчки поклала слухавку.

Я зателефонувала Дженні з робочого телефона, та вона не озвалася. Тоді я надіслала повідомлення та повернулась до роботи над проєктом. О сімнадцятій п'ятнадцять від неї досі не було ні слуху ні духу. А мені ж треба було вийти з офісу ще сім хвилин тому — щоб встигнути забрати дітей до того часу, коли адміністрація школи починає стягувати за запізнення батьків один долар за хвилину.

Я надіслала недовершений проєкт собі на електронну скриньку, схопила сумку та вилетіла з офісу, молячи Бога, щоб мене ніхто не побачив. Формально робочий день закінчувався о сімнадцятій, і наш відділ ще

хизувався цією «перевагою» під час наймання нових працівників. Але, відколи мене підвищили, колеги почали на мене коситися, якщо помічали, що йду з роботи до того, як прийде нічний охоронець. Через це я дедалі частіше запитувала в себе, чи мені справді потрібна ця престижна посада й додаткові вісім тисяч доларів на рік. (Згодом я зрозуміла, що, на жаль, відповідь на це запитання була одна: «Звісно, ще й як потрібна».)

Чомусь на Расса так допитливо не дивились. Можливо, через те що він чоловік. Чи тому що він вальсував життям так, наче все буде лише з його волі — і часто так усе й ставалося. Інколи мені хотілось бути схожою на нього саме в цьому: щоб завжди, коли зриваюся з робочого місця в особистій справі, увесь мій вигляд демонстрував: **У МЕНЕ — СУПЕРВАЖЛИВА ЗУСТРІЧ.**

На щастя, до паркувального майданчика я дісталася без жодного допитливого погляду на моєму шляху й уже почала була міркувати, якою дорогою можна найшвидше дістатись до школи. І раптом утямила, що моєї автівки нема там, де я її поставила вранці.

Може, я лишила її в іншому місці для електрокарів? Невже стрес зіпсував мій ментальний компас? Я подивилась на стіну, де миготіла реклама «Крилець Баффало» — мої колеги наполягали, що всі дні народження та обговорення роботи мають відбуватися тільки в цьому барі. Ця реклама вже блимала мені сьогодні вранці — тож це було саме те місце, де я паркувалася.

— Цього просто не може бути, — сказала я невідомо кому.

Я знала, що схожа на божевільну, через те що говорю сама до себе, але не могла стриматись. Тієї миті мені вже було байдуже, хто і що про мене подумає.

— Чого не може бути? — Расс саме неквапливо ви-
йшов з офісу, покручуючи ключі від машини на пальці.
Він раптом зупинився й підвів голову. — Щось ста-
лося, Пенні?

«Я не розплачусь, — сказала я сама собі. — Я не роз-
плачусь, я не...» Але відчула, як одна сльозинка вико-
тилася з кутка ока, і швидко її витерла.

— Ти хіба не повинен бути на гольфі?

— Трохи затримався на зустрічі, — відповів він, — то
що з тобою?

— Я не знайшла свого авто.

— Ну то виклич убер, — вишкірився Расс, — ти ж бо
знаєш, що таке убер, Пенні?

— Зараз не час для жартів, Расселе! Я запізнююсь, бо
маю забрати дітей, а моє авто...

Тепер, коли моєї старенької таратайки не було на
майданчику, я побачила знак на стіні: він чітко зазначав,
що всі автомобілі без електродвигуна буде евакуйовано
на штрафмайданчик за рахунок господаря.

— Його евакуювали, і взагалі... — тут я змусила себе
зупинитись, щоб не вибовкати всі мої болісні пережи-
вання чоловікові, який, напевне, холоднокровно пожи-
рає на сніданок дитячих медведиків.

Аж ураз мене осяяло. Звісно, це була кепська ідея,
однак я не мала ні часу, ані інших варіантів.

— Расселе, а ти мене підкинеш в одне місце?

Він одразу прибрав такого вигляду, наче я прошу
його підвезти мене до штату Вайомінг через усю країну.

— Я й так запізнююсь.

— Я знаю, але це дуже важливо. Мені треба забрати
дітей, і нема часу чекати на убер. Якщо я не заберу їх
до вісімнадцятої, то буду змушена заповнити цілу купу

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.